

vos i veus (sentit com si fos *ve-us*): «quan *vei-vos aquí* que un dia encertà a passar per allí un gatet blanc», JnCastelló (*Rond. Eiv.*, 22).

Un exemple menorquí que en el fons a penes s'aparta de l'ús general (entenguem fonèticament *vataki* quasi igual a la pron. del *vataki* comú, si desdenyem la falsa anàlisi del publicador); «la primera per el poble, / que 'n estava en gran perill, / com digué a la Verge noble: / —Mare, *va-t aquí* ton fill», Camps Merc. (*Folk.* 1, 29). Vulgarment en el NE. se sent un *bét-akit*: «*bét-akit ka* ---» (Toses, 1959); d'una correspondència privada entre gent culta, però jove, de la zona Emp.-Girona, copio «*vet aquí* a quin punt arriban les famílies ---» (1903). Crec que hi hem de veure el resultat d'un encreuament entre *vet-aquí que* --- i l'antic *vet que*.

Mostres de combinacions recents en el Migjorn valencià: «*Vate assí* per qué 'ls ham deixat este buydet en estes planes», MGadea (*T. del Xè* 1, 106; de nou 1, 10; «*Rey, vestit de burell --- Vaten* vostés assí un atre estrivill valencià», id., id. III, 115. I aquell tediós patrocinador de totes les petites corrupcions locals escriví una vegada: «*Qu'han fet aquells dos zelosíssims Prelats ---? Veutassí* ---» (AMAlcover, *B DLC VI*, 226).

¹ Que amb la seva maldestra terminologia posa *veura*, *beura* i *creura*, «parlant femeninament», com a únics casos de rima en *-eura* amb *e* tancada, i *veure*, *creure*, *beure* i *descreure*, com a casos de rima en *-eure* (§§ 399, 859); en canvi el que porta JMarc és encara *veser*. — ² Sembla clar que la bona lliçó és *tost*, del ms. bàsic i de la majoria dels altres i no pas *tots*, d'altres 3 mss., que adopta Bohigas: 1) és molt més natural que el poeta temí un oblit ràpid per part de la seva amada un cop mort ell («aviat ja no et recordaràs de mi si em moro» és la frase feta en tals casos), mentre que no té gaire solta el que perdi tot el poder i no una part; 2) Ausiàs raríssimament usa nominatius provençalats en *-s*, i si ho fos aquí també hauria hagut de posar *poders* (mentre que *poder* està assegurat per la rima): el cas de *-s* provençalada que invoca Bohigas és raríssim en ell i es justifica per la rima a tall de llicència poètica, mentre que fora de rima no hi pot haver tal; 3) l'error dels mss. minoritaris s'explica perquè *tost* ja s'estava antiquant; 4) l'error fou originat per l'embull de lletres *tosts* del ms. G, d'on la falsa correcció dels altres; 5) major quantitat i qualitat dels mss. que han conservat el *tost* correcte. —

³ La muller rebecca i gelosa que, mallegant-se del marit innocent, se n'ha anat al bosc imaginant que ell hi té alguna cita inconfessable. Trad.: «(stando atenta e) guardando, or qua, or là, se alcuna persona venir *videsse*» (ed. 1961, 581.8). Tant la «consecutio temporum» com el model boccaccesc garanteixen que es tracta de 'si veuria, si veies'. — ⁴ P.es a veure amb això no té *devesent*, CastPna., per al qual veg. *DECENT*. — ⁵ Recordem que *cosa* era llavors el mot per dir 'causa'. — ⁶ Suplementant l'article cast.: *Avisamiento* per «aviso» ja el 1399 en la *Confesión*

del Amante de Gower, 330; *avisarse* «darse cuenta de un hecho» en Gzz. de Clavijo, S. xv (ed. Estrada CLXXII, 19.26, 49.27). *Avisar* ja en l'ús modern en Lope de Vega: «Préambulos no los sé, / aunque onbre de bien nací: / sin ellos, te *aviso* aquí / de que --- el duque y --- Rosania --- loco te quieren volver ---» (*El Cuervo Loco*, T. A. E. iv, v. 830). Seria «alcanzar, penetrar», segons el gloss. del *Rimado de Palacio*, v. 1337; i sembla tenir un sentit com «alcanzar» en algun autor argentí provincial (Draghi, *Novenario Cuyano*, p. 85). Però la cosa típica de l'argentí pampero i porteño popular és l'ús interjeccional *avise!* o en plural *avisá!* «denotando molestia, ofensa» (BLynch, *La Nación* d. Bs. As., 1-1-1940) o simple desacord: «¿Y... qué más mala noticia querés que la dij anoche? —*Avise*, Don!», Guiraldes (*Don Segundo Sombra*, 170). — ⁷ Ja no faríem menció de la falsa accentuació *vijarés* o *-rès*, si no fos que l'acceptaven homes com APar, MObador, RMiquel i Planes, ABulbena, al capdavant savis en filologia i altres coses (sense lingüística); no pas Fabra (llur adversari): no hi cregué mai però era massa elegant per refutar llurs jactàncies. Era un pur disbarat, fa temes reconegut per tothom, i perdriem temps refusant-lo. — ⁸ Imprès «abraçaments». — ⁹ Imprès *vinjares* en l'ed. *NCL.*, ço que potser no és err. tip., però en tot cas, hapax a descartar incondicionalment. Ja se sap que els mss. sovint posen una ratllata sobre la *i* (embrió del punt que després hi hem posat). Erròniament l'editor la pogué pendre per una titlla de nasal. — ¹⁰ Ja en una lectura de tota la crònica que vaig fer el 1929 (quan anava a la recerca de dades sobre *vijares*) anotava que només se n'hi trobava un cas. Però aquest també li pot ser estrany, car només consta en l'ed. de Val. de 1558, reproduïda per Bofarull («cascuns dir-vos n'hem ço que ns en serà *viaires*, a honor vostra», p. 59), però el ms. porta aquí «--- dir-vos-hem ço que ns *parrà* a ho. vo.», § 30, Casac. I, 71.7. En una altra lectura recent n'hi trobo un «se meteren --- a entrar per la illa, que *vijares* los fo que tota Barbaria no-ls gosàs estar davant», § 250 (Casac. VII, 16.3). No *viaires*. — ¹¹ En efecte és comparació oportuna. I notem que això tingué conseqüències també en it. Una altra prolongació de *EST VISUS* em sembla ser l'ús de *avvisare* regint una subordinada, en l'it. del S. XIV amb el sentit de 'ser de parer': «*avviso* dovrà piacere che ---», *Decam.* II, § 3, ed. 1961, p. 74.2, de nou 74.19. No igual amb l'afí *avvedersi* 75.2. — ¹² És veritat que la *é* tònica no és ni la *a* del fprov. *pare PATER* ni correspon a fr. *ai*, ni a *i*, el tractament fprov. típic darrere iod. Tractament local a part? O condicionat pel complex sui gèneris de *i* i *-r'*? — ¹³ Corregeixo tàcitament les grafies analitzadores dels editors (*vet m'aci*, *ve-us lo* ---), errònies etimològicament i lògicament, encara que corresponguin a un sentiment posterior de la llengua. Ja Fabra i l'IEC hi reaccionaren i no s'ha de tornar endarrere (almenys en el que no sigui l'ús colloquial modern, o de textos vulgars actuals). —